

Τι σημαίνει σήμερα το σχολείο;

Το μέρος όπου πολεμάς με το στυλό την αδικία

Των **ΦΑΤΙΜΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**
και **ΝΑΖΙΛΑ ΓΑΦΟΥΡΙ**

Πριν ακόμα φτιαχτούν τα σύγχρονα σχολεία, στο Αφγανιστάν, η εκμάθηση γινόταν στα τζαμιά και οι καθηγητές ήταν θρησκευόμενοι άνθρωποι που μάθαιναν στα παιδιά να διαβάζουν το Κοράνι και να γράφουν. Αυτά τα σχολεία μέχρι και σήμερα θεωρούνται παραδοσιακά μέρη εκπαίδευσης των παιδιών. Τα σύγχρονα σχολεία φτιάχτηκαν για πρώτη φορά κατά την εποχή του Αμίρ Χαμιμπολά Χαν και ονομάστηκαν «χαμιμπιέ». Τα χαμιμπιέ ήταν τα μοναδικά μοντέρνα σχολεία στο Αφγανιστάν.

Εκεί υπάρχουν δύο επίσημες γλώσσες: παστού και νταρί. Όμως, όλα τα βιβλία του σχολείου εκδόθηκαν στα παστού, γεγονός που δημιούργησε κάποια προβλήματα στις περιοχές όπου μιλούσαν φαρσί, γι' αυτό άλλαξε η επίσημη γλώσσα του σχολείου και έγινε φαρσί, ενώ τα παστού έγιναν η δεύτερη γλώσσα. Τα σχολεία άρχισαν τον μήνα Μάρτιο και τελείωναν τον Σεπτέμβριο.

Στα σχολεία του Αφγανιστάν οι μαθητές έπρεπε να φορούν στολή! Σήμερα, στα σχολεία των κοριτσιών, το χρώμα της στολής έχει αλλάξει από μαύρη σε μπλε και γκρι. Μπλε είναι για το δημοτικό και γκρι για το λύκειο. Τα σχολεία στο Αφγανιστάν δεν είναι προχωρημένα και δεν έχουν τις κατάλληλες εγκαταστάσεις. Τα περισσότερα μάλιστα δεν έχουν κλιματιστικά για το κρύο και τη ζέστη. Σε κάποιες περιοχές, οι μαθητές διαβάζουν μέσα σε σκηνές και σε κάποιες άλλες οι μαθητές συγκεντρώνονται σε ανοιχτό χώρο και στη φύση. Αποτέλεσμα αυτού είναι τα παιδιά να μην προστατεύονται από εξωτερικούς παράγοντες, όπως είναι η βροχή και ο ήλιος. Αυτή η κατάσταση υπάρχει ακόμα και στην Καμπούλ, που είναι η πρωτεύουσα.

Ο χώρος του σχολείου στο Ιράν

Οι καθηγητές στο Αφγανιστάν παίρνουν πολύ χαμηλούς μισθούς. Τα αγόρια και τα κορίτσια πάνε σε ξεχωριστά σχολεία. Οι καθηγητές έχουν πολύ κακή συμπεριφορά απέναντι στους μαθητές - τους χτυπάνε και τους τιμωρούν και προκαλούν βλάβες στην ψυχολογία τους. Στις περισσότερες περιοχές του Αφγανιστάν τα κορίτσια, λόγω της παρουσίας των ενόπλων δυνάμεων, δεν πάνε στο σχολείο. Επίσης, αυτές οι δυνάμεις έχουν κάψει πολλές φορές τα σχολεία.

Σχολείο στο Ιράν

Το σχολείο «Νταρράλ Φονούν» υπήρξε το πρώτο σχολείο στο Ιράν, το οποίο ιδρύθηκε από τον Mirza Taqi Han Amir Kabir. Τα σχολεία στο Ιράν ξεκινάνε από τον Σεπτέμβριο και τελειώνουν τον Μάρτιο. Το ωράριο λειτουργίας είναι από τις επτά το πρωί μέχρι τις δώδεκα το μεσημέρι. Σε όλα τα επίπεδα της εκπαίδευσης υπάρχουν ξεχωριστά σχολεία για τα κο-

ρίτσια και τα αγόρια! Επίσης, χωρίζονται σε δύο κατηγορίες τα δημόσια και τα ιδιωτικά. Στα δημόσια σχολεία συνηθίζεται να σπουδάζουν παιδιά από τη μεσαία και την κατώτερη κοινωνική τάξη. Στα σχολεία αυτά, οι Ιρανοί μαθητές μπορούν να σπουδάσουν δωρεάν, ενώ οι Αφγανοί χρειάζεται να πληρώνουν μεγάλα ποσά για τις σπουδές τους ή να πηγαίνουν στα ιδιωτικά σχολεία - σ' αυτά πηγαίνουν οι καλύτεροι. Η εκπαίδευση είναι σύγχρονη και πραγματοποιείται με τεχνολογικά μέσα. Οι μαθητές, αντί για βιβλία και μολύβια, έχουν τάμπλετ και υπάρχει πάντα ένας ψυχολόγος για όσους έχουν ειδικά προβλήματα (οικογενειακά, οικονομικά κ.λπ.). Στα σχολεία μετά τους έξι πρώτους μήνες δίνονται εξετάσεις και τρεις μήνες αργότερα, πριν από το τέλος του σχολικού έτους, διεξάγονται οι τελικές εξετάσεις.

Οι μαθητές πηγαίνουν στο σχολείο με ειδικές στολές - ισχύει για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Από το δημοτικό μέχρι και το λύκειο για όλα τα παιδιά οι στολές είναι η ίδια ώστε να μη φαίνονται οι οικονομικές και ταξικές διαφορές. Οι μαθητές δεν επιτρέπεται, ποτέ, να φορούν άλλα ρούχα εκτός από τη σχολική στολή τους. Επίσης, απαγορεύεται η χρήση των κινητών τηλεφώνων στα σχολεία. Στο Ιράν, υπάρχουν πολλά σχολεία σε κάθε περιοχή με αποτέλεσμα να μη χρειάζεται οι μαθητές να κάνουν μεγάλες διαδρομές. Εάν όμως κατάγεται από άλλη χώρα, τότε σαφώς αντιμετωπίζεις μεγαλύτερη δυσκολία.

Και τώρα η εμπειρία μας από το σχολείο εδώ, στην Ελλάδα

Πρώτη φορά που πήγαμε σχολείο ξε-

κινήσαμε στις πεντέμισι η ώρα το πρωί, καθώς έπρεπε να κάνουμε μια μεγάλη διαδρομή μέχρι να φτάσουμε, αλλά επειδή αγαπάμε πολύ τις σπουδές, δεν μας πείραξε - και ούτε μας πειράζει. Σ' όλο τον δρόμο η μόνη μας σκέψη ήταν πώς να είναι άραγε τα σχολεία στην Ευρώπη και πόση διαφορά έχουν με αυτά που έχουμε δει μέχρι τώρα ή τι συμπεριφορά θα έχουν απέναντί μας.

Το σχολείο μας έχει μια μεγάλη αυλή με δέντρα γύρω γύρω. Τα παιδιά φορούσαν διάφορα ρούχα και αυτό έδειχνε ότι δεν έχουν ειδικές στολές για το σχολείο. Επίσης, υπάρχουν μαθητές από διάφορες εθνικότητες, θρησκείες και κουλτούρες, χωρίς να υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ τους και αυτό είναι που μου δίνει μια αίσθηση πρεμίας. Τα σχολεία ξεκινάνε τον Σεπτέμβριο και κλείνουν τον Ιούλιο. Τα αγόρια και τα κορίτσια πάνε μαζί στο σχολείο και σε κάθε τάξη έχουμε 22-25 μαθητές. Έχουμε δασκάλους και δασκάλους και στο σχολείο διδάσκουν και υπολογιστές. Εδώ, οι μαθητές ζουν σε μια ασφαλή χώρα και δεν έχουν προβλήματα που να τους απασχολούν, σε αντίθεση με το Αφγανιστάν, όπου οι μαθητές δεν έχουν καμία ασφάλεια και υποστήριξη για να συνεχίσουν τις σπουδές τους.

Ευχόμαστε σε όλους τους μαθητές του κόσμου να έχουν καλή συνέχεια και κατάλληλες συνθήκες για να πετύχουν.

Το σχολείο στην Ελλάδα